

VLADIMÍR DVORŠČÁK

ZBIERKA BĀSNÍ II.

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú
vyhradené
ISBN 978-80-560-0058-8

VLADIMÍR DVORŠČÁK

**ZBIERKA BÁSNÍ
II.**

Edícia: MEA 2000 o. z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0058-8

13 februára

Blíži sa Valentína
a ty si zrazu iná...
kvet čerešne otvára oči,

ihrajú sa líca s tvárou
v slnečnom tieni
dych štekli dušu
slová sú nežným pokrmom.

Lákaš ma na sviežosť...
stúpam očarený
do siene slávy,

cítiať sa viac než len priateľ
vkrádam sa do zajtrajšieho rána
a ty si ...

ach ako krásne voniaš...

A ľady sa pohli

podľme nazbierať do košíka
vôňu fialiek,
načúvajme šepotu
prebúdajúcich sa listov,

zaviňme chôdzu stôp
do štyroch strán
zelených okrajov.

Zhlboka prečešme nádych
hrebeňom hôr
s posledným
roztápajúcim sa snehom,

preosejme do machu
úsmevy snežienok,
prvé bociany
rozviažu oblohe krídla.

Prebudí sa dúha
zo zimného spánku,
veveričky vynášajú z bútl'av
spomienky na krutú zimu
v nás.

Ak klamem ...

Túžim mať motýlie krídla
a popíjať ťa z lúčnych kvetov.

Ráno prebúdať ťa slnečným lúčom
v tvojej prítomnosti rozkošne
ako prvé lístie sa chvieť,
priprav si ma
na tisíc spôsobov.

V páľave nevyschnem
v tóni nehy
budem tíšit' neutíchajúci smäd
dám ti na otázky ...

Najkrajší zo všetkých zvodov
je tvoj úsmev,
ja vložil som svoj
do týchto krátkych viet ...

Ako ti to vysvetliť...

Malé dieťa spokojne
prijíma nehu oblych prs,

cíti mokré dotyky vody
vôňu zvinutého peria...

Nerozumie žalostným
vzlykom oči svojej mami
prebúdzajú ho zavše
svojim smutným pohladením.

Prekričať sa nedá visí všade
nenapísaná nemá otázka
bože prečo práve ona?

Tisnú sa malé čiary života
do otcovej dlane,
ozýva sa anjelom podobná bábika.
Oco, čo mi to steká po tvári?

To, to je šum krídel letiaceho motýľa
klope spánok do ticha,
vraví znavený detský hlas,
mami, moje oči museli byť
neposlušné však?

Nie oni len spia...
Mami a kedy sa prebudia?

Steká po obetavých lícach
bezmocný žiaľ.
Silné objatie dáva
čudnú odpoveď
ja ťa nikdy neopustím...

Ako to povedať?

Nedokážu odolať slnečné lúče
nádhernému skvostu prírody,

vdychuješ tieň kvetov kameňom
ožívajú pod nehou dlaní,

šepkajú ti jeseňou
podpísané odtiene,
slnko ukrylo sa
v tvojej tvári,

len ony sa ťa smú dotknúť
vo vánku hojdajúce sa
pestrofarebné listy,

napísane otázky
v твоjich očiach
sa pýtajú....

odpoveďou sú
ruky umelca
kričia do ticha
si krásna.

Auuuú...

Rozbite slnko na
nekonečno
a ja blázon
sa snažím
o jeho záchranu,

už necítia
ohorené prsty
tu strašnú bolesť,

nasušené slzy
v zásuvke zívajú
pretierajú si oči ,

bodnúť si pripravená
a ja viem,
/som predsa realista/,
že to nebude
posledný krát,

poskladať ťa
mi bolo cťou
milé slnko,
odchádzam potichu
oprášiť slzy v zásuvke
ktovie možno...

Beštia

Pozdĺž bronzom zaliatej tváre
lejú sa hebké čierne vodopády

rozdeľuje ich vánok
na pramienky
nie, nie na tie
najjemnejšie struny

pieseň možno báseň krehkú ladi
dva tyrkysové smaragdy
z nich pohľad šelmy
vinie sa mandľovým
nádychom šije

odhalené ramená krotkej lane,
pohyby antilopy
z ramienok letného závoja
steká pach vrčiaceho leva.

Božskou nehou
utkaný každý kúsok kože,
mysel' nevníma nebezpečie
ó bože..

Pripravené šialené muky
k gepardiemu skoku

už sa vrhá nenásytná beštia
vrčiac cudná pobehlica
buď mojou!

z rezákov tečú odporné sliny
zabára ľudský hnus drápy
vít'azoslávne do jemného bronzu

v jemných dlaniach
záblesk obrany cti
krája neľútostne
obal zomknutý
bahnom ľudskej špiny.

V rukách temnoty
konči beštiálny zámotok
čo ostal z kedysi mužskej duše.

Bez dažďov vysychajú korytá riek

Zapletáš do kresla pomedzi prútie
nostalgiu,
vnímaš cez prižmúrené viečka
hrkútanie zaľúbených holubov,

nenesie vánok z minulosti
čelom
pokrčenú kôru stromov,

ty predsa vieš, že svätojánske mušky
zhasínajú s ránom.

S vetrom zahaľuješ povzdych
chladného počasia,
vznáša sa v diaľke prísl'ub dažďa,
na horizonte počuť mlčanie bleskov

čaká popraskaný dialóg...

Bude to riskantné

Chcem byť
tvojim bozkom,

vkĺznuť ti pod kožu
rozliať sa do žíl,

túžim zhorieť
v tvojej hrudi.

Z mysle ti urobím
nekonečné bludisko
môjho bytia,
už niet úniku.

Jediná možnosť
zbaviť sa ma
je transplantácia srdca...

Cenný obraz

Nadýchla sa zľahka
pri každom pohľade,
cítil som záchvevy plátna
dotýkajúce sa toľký krát
nedotknutých končekov prstov,

z korunky vyvierali kaskády
hebkých pramienkov
medeného vodopádu
dopadali na obočie
ako na hladinu slnečné lúče,

do tváre vdýchli bohovia
nádheru
ôsmi div sveta...

Nahá šija zahalená len,
briliantovým náhrdelníkom,
jas šperku pretekal cez plecia
pripravené na tie
najjemnejšie dotyky
k túžbou hrajúcemu živôtku.

S bážňou hladím rám,
mám hlavu schúlenú v
polohe nevinného mačat'a
ach... prečo sa nedá ?
cestovať v čase...

Dážď sa nezместil pod náš dáždnik

Našiel som ťa na brehu
v zátiší dažďa

v očiach niečo čo nezapadalo
do nálady počasia,

nechcel som si to pripustiť
no zvädzala ma túžba...

Plazila sa blúzkou vôňa
čerstvo natrhaných kvetov,

jasali vo mne spontánnou radosťou
ryšavé copy...

Vzniesol sa do vzduchu
bzukot včelích krídel ...

...na ramená ti padli husté vlasy.